

Takže v téhle zemi existují¹ tací, kteří používají tak nepravděpodobné a otřepané fráze jako *Ale vždyť to je náš starý dobrý ten a ten!*

K takovým důvěrnostem opravňovalo pana starostu to, že v roce 1966 spolu chodili do páté třídy vatenvillské chlapecké školy. Jen takové dočasné, do konce nedotažené kamarádství, které se rodilo a vytrácelo v rytmech letních prázdnin, letní období, která pak Johnovi rodiče i po návratu do Paříže roku 1968 nadále pravidelně trávili na vesnici.

Starosta představování neřešil/vynechal a bradou pokynul na plátěnou, úplně titěrnou tašku, kterou měl John u nohou:

„Poslyš, tvůj rybolov zrovna moc zázračný nebyl, co? Viděls, co všechno jsem nasbíral já?“

V ruce si držel jako nějakou trofej svůj ze tří čtvrtin naplněný pytel. Po ustálených frázích jako *Starý dobrý John* a *zázračný rybolov* si tak John říkal, jakou (další) Agostini beze studu zneužije příště.

„No ano,“ řekl ironicky. „To víš – staří dlouhovlasí gaučové, ti umí akorát tak spasit svět kouřením jointů a v klídku si zneužívat systém. Jak pak maj/A když pak maj přiložit ruku k dílu, jsou fuč.“

Moc dobře věděl, že tahle jeho útočnost vyvolávala v Agostinim jakousi závist. Odmítal si připustit, že tak ješitnej chlápek může být oficiálně pověřen mocí, které byl on sám, o tolik inteligentnější a o tolik v předstihu před zbytkem světa, podřízený. Aby ten příval zatrpklosti trochu zmínil, pokusil se zároveň s lehkým pokynutím hlavy, kterým všechny pozdravil, o velký upřímný úsměv adresovaný manželce a spolupracovníkům, který jako by říkal: „On moc dobře ví, že si z něj dělám prču.“

„*Starý gaučo, starý gaučo...*“ opakoval Agostini, který se nijak nenechal rozhodit, ten starý gaučo, který by si klidně díky dědictví po tatínkovi mohl dovolit předčasný důchod, pěkně na břehu moře.

Kromě PD4, 5, 8 a částečně PD3 jen stylistické nedokonalosti

Stavba souvětí pěkná

¹ S přítomným časem se mi to zdálo aktualizovanější, ta minulost mi tam v češtině nesedí. ANO